

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého buď se všemi vámi.

📖 Ž 104,27a.30.34b + uvítání: společně oslavujeme, že náš Pán Ježíš Kristus sesílá i nám od Otce z nebes zaslíbeného Ducha svatého – Ducha moudrosti, odvahy, síly a pravdy, Ducha věrnosti, vytrvalosti a synovství Božího

🎵 368 – po každé sloce krátká mezihra!

Modleme se: Děkujeme, náš Pane Ježíši Kriste, žes nás nezanechal osiřelé, ale podle svého slibu jsi nám seslal svého Ducha, který dává život tvému lidu, církvi, který dává zaznít tvému slovu, který dává prožít Boží blízkost, děkujeme za seslání Ducha, který daruje schopnosti nutné k hlásání evangelia, který nás činí otevřenými pro potřeby druhých, který posiluje v konání skutků lásky a solidarity, Ducha, který nás vede po tvé cestě.

Prosíme, Pane, otevři naše srdce, abychom tohoto tvého Ducha v plnosti přijali, abychom se jím povzbuzení dokázali přiznat ke svým hříchům. Prosíme, otevři naši mysl, abychom ji nechali tvým Duchem osvětit, abychom na jeho vedení dali víc než na své úvahy, propočty a jistoty světa. Prosíme, otevři naše uši, abychom slyšeli tvé volání. Prosíme, ať tvůj Duch rozváže náš jazyk, abychom dokázali druhé oslovit tak, že pochopí, co se jím snažíme sdělit. Dej, abychom tě svými ústy i svými činy patřičně chválili: Sláva Otci ... Amen

🎵 Svítá 328

promluva – vyslání do NŠ

📖 J1 2,21.23.27 a 3,1n

🎵 163

„Kéž by všechen Hospodinův lid byli proroci! Kéž by jim Hospodin dal svého ducha!“ (Nu 11,29) Kéž jsme bezvýhradně otevřeni tomu, co od tebe, náš Bože, přichází a co ty nám dáváš.

📖 J 16,8-14 (Přímluvce / Utěšitel)

Ježíš odejde a Přímluvce, Utěšitel, Duch pravdy přijde. Jeden uvolní místo druhému. Taková je podle Ježíšových slov správná posloupnost toho, co má nastat.

A ačkoli my možná tu a tam litujeme, že nemáme Ježíše po ruce, že odešel a již jej nemůžeme spatřit, je to prý k našemu prospěchu, je to pro nás nakonec dobře. Proč?

Protože ten přicházející Duch Utěšitel „ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud.“ A když to pozná dokonce svět, tak my bychom to měli být schopni rozpoznat a přijmout také.

„Hřích je v tom, že ve mne nevěří.“ To je první, co dává Duch poznat. Lidé mají často dojem, že hříchy jsou především všelijaké naše přečiny proti nějakým příkázáním. Hříchy se podle běžného vnímání páchají přeci v posteli, u láhve, rukou v cizí kabelce či cizí kapse. Hříchem je, když děti neposlouchají rodiče a když lidé lžou. Hřích je někoho zabít – což prý, slyšíme, většina lidí neudělala, takže se jich to podivné slovo „hřích“ vlastně ani netýká. Samozřejmě, že tohle všechno není vůbec nic dobrého. Kdyby toho nebylo, tak by se nám na světě žilo mnohem, mnohem líp. Ale, jak zdůrazní Ježíš a jak nám dá poznat přicházející Duch, „hřích je v tom, že ve mne nevěří.“ Hříchem je chybějící víra. Když člověk postrádá to zcela základní nasměrování svého života. To všechno, co jsme vyjmenovali před chvílí a co je běžně považováno za hříchy, to jsou už jen důsledky té zcela zásadní a základní skutečnosti, že chybí víra, víra v Ježíše. To nám i světu dává poznat přicházející Duch Utěšitel. Vede naše poznání do hloubky, k základům, k tomu nejdůležitějšímu, z čeho vše ostatní vyrůstá a pramení.

To druhé, co dá poznat a pochopit je, že „spravedlnost spočívá v tom, že Ježíš odchází k Otci a již jej nespatříme.“ Copak je tohle za divnou spravedlnost, napadne nás nejspíš. Spravedlnost by byla potrestání hříšníků nebo aspoň zatočení se hříchem jako takovým. Ale co je spravedlivého na tom, že Ježíš odchází k Otci a již není tady na světě k vidění?

Tady musíme popřát více prostoru celému Janovu evangeliu. Když se v něm totiž píše o Ježíšově odchodu k Otci, nemyslí se na to, co známe podle Lukáše jako nanebevstoupení, ale Jan tak soustavně

mluví o ukřižování, o Ježíšově smrti, o trpkém a krutém konci jeho pozemského života. Z toho plyne: Spravedlnost nastává v Ježíšově odchodu k Otci skrze kříž. Duch svatý dává poznat, že ospravedlnění jsme Kristovým ukřižováním. Tak nějak podobně to přeci vyjadřuje i apoštol Pavel. Tím také Ježíš mizí našim pozemským očím, již jej nemůžeme vidět. Když prošel smrtí, je našim očím nezachytitelný. Ale právě ta jeho smrt nám přinesla spravedlnost. Bez působení Ducha je to jen těžko přijatelná a uvěřitelná skutečnost.

A nakonec do třetice: „Soud je v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.“ Soud souvisí se spravedlností, je místem, kde se prosazuje. To, že byl tady ve světě odsouzen na smrt ten, který byl nevinný, je soudem nad vládcem tohoto světa. Tím, že nás Bůh ospravedlnil, odsoudil toho, kdo nás držel pod svou nadvládou.

Ale kdo to jen je? Tradiční odpovědí je jistě, že je to ďábel, satan. Je to ale odpověď nedostatečná. I tady je potřeba se dál ptát: Kdo to je? Představ o něm je mnoho, různí se, často jsou velmi divoké až nesmyslné. Druhou možností je říct, že vládcem tohoto světa, tím, kdo tento svět ovládá, je právě hřích. Ten je odsouzen, nikoli hříšník, který byl držen v jeho otroctví. Nakonec je možno odpovědět ještě poněkud obecněji s tím, že odsouzeno je vše, co nás ovládalo, ale teď tomu tak díky Ježíšovi už není, nejsme už pod ničí ničivou mocí. Duch Utěšitel nám dává poznat, že to na světě může a má fungovat jinak, když víme o Ježíšově ukřižování a o tom, co způsobilo.

Takový je janovský pohled na přicházejícího Ducha pravdy, „který nás uvede do veškeré pravdy.“ To teprve on, Duch svatý, jehož příchod k církvi dnes slavíme a připomínáme, to on dá všemu smysl, dá poznat, pochopit. Mnohé učedníci, co chodili s Ježíšem nebyli schopni přijmout, nesnesli to. Zvláště vše kolem Ježíšova utrpení a smrti. Teprve po čase, s odstupem a díky působení Ducha pravdy to dokázali vyložit, vysvětlit, dokázali odpovědět na otázky: Proč? Jaký to mělo důvod? To Duch Utěšitel přemohl zármutek nad odchodem Ježíše a ukázal, „v čem je hřích, spravedlnost a soud.“ A naštěstí též Duch působí i dnes, ukazuje, dává zaznít odpovědím, oživuje. Bohu díky – je to jeho Duch. A Pánu Ježíši Kristu díky – on jej od Otce poslal pro nás. Amen

♪ 373 – po třetí sloce mezihra!

liturgie VP svatodušní

♪ 362

Bože Duchu svatý, tys o letnicích naplnil apoštoly. Prosíme, naplňuj stejně tak i nás, abychom byli pevně zakořeněni v evangeliu Ježíše Krista, abychom z něj čerpali životní sílu a měli v něm oporu i v čase nepřízně.

Ty jsi Duchem obnovy. Prosíme, odvaž všechnu zatuchlost, která v nás je. Odpusť, když se příliš noříme do vzpomínek. Pomoz nám hledat nové cesty a novou naději pro měnící se svět.

Prosíme, zavěj do našich srdcí a odvaž zbytečné předsudky.

Rozežeň mocí své lásky spory, které mezi sebou máme. Daruj nám vzájemné porozumění. Vždyť ty otvíráš ústa k domluvě.

Posilni našeho zemdleného ducha, unaveného stereotypní prací, opakujícími se problémy, vracejícími se domácími neshodami.

Dej nám chytit druhý dech, když zklamání neúspěchy ztrácíme chuť a sílu konat dobro.

Rozfoukej naději tam, kde vidíš jen skomírající doutnání. Podepři víru ohýbající se či nalomenou pod tíhou pochybností a životních těžkostí.

Prosíme, zažeň obavy a přivěj odvahu.

Nadchni nás znovu pro království Boží, ať s nadšením svědčíme o tvých velikých skutcích.

Ved' nás ke svatosti, abychom světu pomáhali svou jinakostí a láskou.

Prosíme tě za nemocné a umírající, za lidi osamělé a utrápené, za lidi nemilované a nemilující. Prosíme, buď jim milostiv.

Tebou vedeni společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

ohlášky

📖 1K 2,12n

📖 Žd 13,20n

♪ 369